

Kapitola 2

Nebyl vůbec takový, jak si představovala. Při nedostatku informací, kterým trpěla, si Marjorie po léta pohrávala s dvěma představami otce britského partnera – podle jedné šlo o stříbrovlasého pána v tvídovém obleku s bledýma očima, koňským obličejem a zapadlou bradou, podle druhé to byl chlap jako hora s prošedivělými vlasy a prošedivělým plnovousem, který odhodil veškeré stopy svého původu, nosil flanelové košile, levisky a klel jako horník, jímž se stal.

Tento muž nesplňoval ani jednu z jejích představ. Nebo možná byl od obojího kousek?

Klel jako horník, jak jasně vyplynulo z toho, co před chvilkou pronesl, ačkoliv s jeho britským akcentem zněla ta slova Marjoriiným uším spíš elegantně než vulgárně. Byl statný, dost vysoký, se širokými rameny a mohutnou hrudí muže z hor, ale byl také spíš šlachovitý než rozložitý, s trupem zužujícím se k útlým bo-

kům a s dlouhýma nohama. Neměl na sobě flanel a denim ani tvíd, nýbrž dokonale střížený, dost obnošený oblek z antracitově šedé vlny. Jeho vlasy nebyly světlé ani tmavé, nýbrž něco mezi tím, barvou podobné tabáku – husté, krátké tmavohnědé pramínky protkané zlatem a bez náznaku šedi.

Sklouzla pohledem k jeho tváři, mladší, než čekala, ale ani v nejmenším koňské. Místo toho byl překvapivě hezký, s výraznými rysy, řeckým nosem, opálenou pleť a hnědozelenýma očima. Hladce oholený obličej se honosil výraznou, zarputilou čelistí a bradou, která byla všechno, jen ne ustupující.

To, uvažovala, když si ho prohlížela, by mohl být problém.

„Vy jste Billyho dcera? Vy?“

Marjorie zamrkala, polekal ji jeho nevěřící tón. „Ano, samozřejmě. Co se děje?“ dodala, když se zasmál, neboť nechápala, co ho pobavilo.

„Nejste...“ Zarazil se, potřásl hlavou a promnul si čtyřmi prsty čelo, jako by byl zmatený. „Nejste tak docela to, co jsem čekal.“

„Mohla bych říct totéž,“ opáčila upřímně.

„To věřím,“ zvedl hlavu a veškeré stopy humoru zmizely. „Protože jsem ten poslední, koho měl váš otec vybrat, aby se o vás staral.“

Dokud se s ním nesetkala, Marjorie by nesouhlasila, neboť skutečnost, že její poručník pochází z vyšší britské společnosti, pozoruhodně dobře zapadala do jejích plánů. Když se teď ale setkala s panem Deverillem z masa a kostí, ptala se v duchu, zda snad nemá pravdu.

Dost zlé bylo už mít vůbec nějakého poručníka, ale doufala, že toho jejího snad bude aspoň snadné zvládnout. Bohužel, když bloumala pohledem po výrazné, úzké tváři pana Deverilla a znovu dorazila až k pevné